

Peter Imre

Budapestre vonatkozó újságcikkek

JEGYZETEK KIÁLLÍTÁSOKRÓL

Forrás: *Képzőművészet*

1958. 10. 9.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Összteljesítés

708

Hely

Idő

u 1958 w

Személy

Helyszám

Közp. 1

A Csók Galéria Szobotka Imre újabb műveit: olaj-, pasztell- és akvarellfestményeit mutatja be. Erdemes és nagyrabecsült művészi múlt van a hetvenedik életéve felé közeledő

Szobotka Imre festőművész

mögött. A két világháború közötti haladó magyar művészet él-gárdájának, a KUT-nak volt egyik alapító tagja. Festészetében egész sajátos módon ötvöződött a táj szilárd szerkezete a fényeknek és színeknek finom levegőségével. A geometrikus alapformákra leegyszerűsített konstrukciót könnyűvé és lebegővé varázsolta zöldjeinek, sárgáinak és rózsaszínjeinek áttetsző harmóniája, érzékeny festésmódja. A művésznél sikerült összeegyeztetnie két, a pikturában egymásnak látszólag ellentmondó sajátosságot: a mérle-gelő racionalizmust és a költői képzeletet.

Az utóbbi évek során Szobotka művészetében jelentős változások következtek be. Zseneyei, sárospataki, szentendrei és zebegényi táj-jai a természet egyre fokozódó tisztelőtéről vallanak. A konstruktív elemek tudatos kihangsúlyozása helyett Szobotka immár

teljesen feloldódik a közvetlen természetszemléletben. Minden vonala, színfoltja fedi a valóságot anélkül, hogy naturalista aprólékoságokba bonyolódna. A szép és igaz kategóriája teljesen egybeolvad ebben a tiszta, művészi becsületességgel látott és megfestett világban. Mindamellett azonban, mintha vesztett volna izgalmas-ságából Szobotka festészete. A művész túl sokat, majdnem min-dent a természetre hárit. Képein a táj önmagáért beszél, s ennyi-ben szép is — mélyebb emóciókat azonban nem kelt a szemlélőben, mert hiányzik belőle az meg-foghatatlan valami, ami a táj és a művész mélyebb viszonylatából fakad, a művészből, aki nem ke-vés elfoglaltsággal bányássza ki a természet kimeríthetetlen kin-esesbányájából a céljainak, ki-fejező szándékának legjobban megfelelő nyersanyagot.

A Kulturális Kapcsolatok Intézetének Dorottya utcai kiállítás-
mében az utóbbi években több ízben megismételt szlovákiai tanul-
mányútján festett olaj- és gouachefestményeit és rajzait

Luzsicza Lajos Liptói tájak

címmel állítja ki. Aki a Kárpátok hegyvidékein valaha is járt, tud-ja, mennyire szeszélyes és vál-tozókéony itt a természet arca. A tiszta napfényben szinte va-kítóan szikráznak a színek. Éles kontraszttal válnak el — az áttetsző lilától a sötétheragos zöldig — a hegyek vonulatai a ha-tártalan ég sárgáskékségétől. A felhőzet változásainak megfele-lően azonban szinte percről per-cére változik a táj hangulata. A gő-zölgő hegyek tövében szeliden megbúvó hegyi falvak; a legelők, szántóföldek szenvedélyes vonal-játékát játékosan bontják meg a lekaszált szénakupacok, a bokrok és a kerfűések; a gyors folyású he-gyi folyók mélykéken és fehéren tajtékoznak lefelé fehér kavics-ágyukban. Meglepő, hogy a fiatal festő, aki aránylag rövid idősza-

kokat töltött Liptóban, milyen ösztönös biztonsággal adja vissza ennek a gyönyörű tájnak változó arculatát. Biztos rajztudása, s bá-tor színkezelése szinte itt fejlő-dött ki, ezen a tájon. Főleg gou-ache-ai között akadnak meglepő érettségű lapok. Olajképei kö-zött is sok szép és sikerült mű-ragadja meg a szemlélőt, bár e képeken helyenként a festék sú-lyos masszái gyengítik a kifejezés erejét.

Mindenképpen szép és tisztele-tre méltó művésznünknek a leg-utóbbi években elért nagy fejlő-dése, kiváltképp ha figyelembe vesszük, hogy Luzsicza festői mun-kásságát bonyolult hivatali teen-dői mellett — a Műcsarnok igaz-gatója — végzi, hittel és mély hi-vatástudattal.

Peter Imre